

Scinteia tineretului

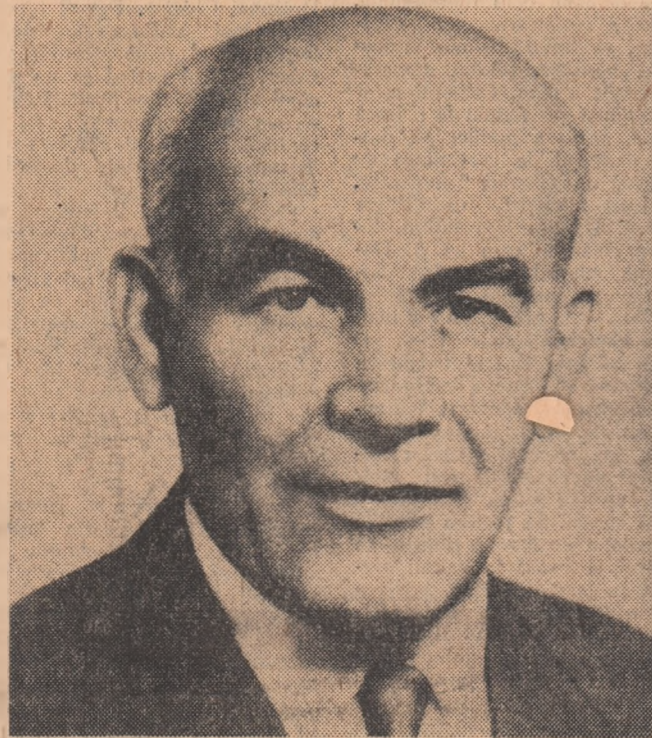
ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II. Nr. 6680 | 6 PAGINI — 30 BANI | MARTI 10 NOIEMBRIE

Astăzi sosește delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Polone

Astăzi, sosește în Capitala țării noastre, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, o delegație de partid și guvernamentală a Republicii Populare Polone, condusă de Wladyslaw Gomulka, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, și Jozef Cyrankiewicz, membru

al Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P., președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, pentru o vizită oficială de prietenie. În timpul vizitei, va avea loc semnarea noului Tratat de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Socialistă România și Republica Populară Polonă.

Wladyslaw Gomulka,
prim-secretar al C.C. al P.M.U.P.

Jozef Cyrankiewicz,
președintele Consiliului de Miniștri

Tovarășul Wladyslaw Gomulka, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, s-a născut la 6 februarie 1905, la Krosno, într-o familie de muncitori. Din fragedă tinerețe, a desfășurat o vie activitate politico-socială, a fost membru activ al Asociației Tineretului Muncitor „SILA” (Puterea), al Sindicatului muncitorilor din industria chimică, difuzor și corespondent al publicațiilor de stânga.

În anul 1926, Wladyslaw Gomulka a intrat în rândurile Partidului Comunist Polonez. În 1932, în timpul unei conferințe conspirative a delegațiilor sindicale a textiliștilor din Lodz, a fost rănit grav de poliști, arestat și condamnat la 4 ani de detenție. Eliberat din închisoare după doi ani din cauza înrăutățirii stării sănătății, el își continuă activitatea revoluționară în Silezia, ca secretar al Comitetului regional al Partidului Comunist Polonez. În 1936, este din nou arestat și condamnat la 7 ani închisoare.

În septembrie 1939, în timpul invaziei Germaniei hitleriste asupra Poloniei, reușește să evadeze din închisoare și, împreună cu alți comunisti, participă la apărarea Varșoviei.

În anul 1942, ia ființă la Varșovia, în ilegalitate, Partidul Muncitoresc Polonez. Unul din activiștii de frunte ai acestui partid este Wladyslaw Gomulka.

În timpul ocupației hitleriste, Wladyslaw Gomulka, activând sub numele conspirativ Wieslaw, a militat pentru unirea tuturor forțelor patriotice în Frontul Național, pentru organizarea luptei armate împotriva coteropitorilor. Din însărcinarea partidului, a fost unul dintre creatorii unităților de partizani denumite Garda Populară, iar mai târziu unul dintre organizatorii Armatei Populare și inițiatorul Consiliului Național (KRN — primul guvern polonez de după eliberare, înființat la Lublin).

Eliberarea țării, instaurarea și consolidarea puterii populare, refacerea economiei țării sînt ne-

mijlocit legate de activitatea lui W. Gomulka care, începînd din 1945, a îndeplinit funcțiile de secretar general al partidului și de vicepreședinte al guvernului și ministru pentru problemele teritoriilor redobîndite. În 1947 a fost ales deputat în Seim.

În urma unor acuzații politice neîntemeiate, în anul 1948, W. Gomulka a fost înlăturat din funcția de secretar general al partidului, iar în 1949 din Comitetul Central al P.M.U.P. și din guvern. În 1951 a fost arestat. Spre sfîrșitul anului 1954 a fost eliberat, iar acuzațiile politice au fost calificate ca nefondate și retrase. La Plenara a 8-a a C.C. al P.M.U.P. din 1956 a fost ales din nou în Comitetul Central, devenind membru al Biroului Politic și prim-secretar al C.C. al P.M.U.P.

La Congresulele al III-lea (1959), al IV-lea (1964) și al V-lea (1968) a fost reales prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez.

Pentru activitatea desfășurată i-au fost acordate înalte ordine ale Republicii Populare Polone. Conducător al partidului și om de stat, Wladyslaw Gomulka desfășoară o activitate politică și organizatorică multilaterală, aducînd o contribuție hotărîtoare la soluționarea unor probleme-cheie în construcția socialismului în R. P. Polonă. Activist de frunte al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, Wladyslaw Gomulka și-a cîștigat un mare prestigiu și autoritate în țara sa și peste hotare.

Astăzi, în jurul orei 11,30, posturile noastre de radio și televiziune vor transmite direct de la aeroportul Otopeni ceremonia sosirii delegației de partid și guvernamentale a Republicii Populare Polone, condusă de Wladyslaw Gomulka, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, și Jozef Cyrankiewicz, membru al Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, care, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, va face o vizită oficială de prietenie în țara noastră.

BUN VENIT ÎNALȚILOR OASPEȚI POLONEZI!

Vizita în țara noastră a înalților oaspeți polonezi constituie o nouă contribuție la dezvoltarea și întărirea prieteniei dintre cele două popoare, un eveniment de seamă pe linia intensificării colaborării multilaterale în interesul cauzei socialismului și păcii, între Republica Socialistă România și Republica Populară Polonă.

Națiunea noastră, generația tîndră a României, care se bucură sincer de realizările remarcabile înregistrate pe drumul edificării socialismului în Polonia populară, îi înfrîmînd pe solii țării prietene cu sentimente frățești, cu tradiționala urare:

„BINE AȚI VENIT!”

BRIGADA „SCINTEII TINERETULUI” VĂ PROPUNE O NOUĂ TEMĂ:

În scopul relevării unor elemente concrete ale condiției tineretului din mediul rural, pentru cunoașterea problematicei specifice pe care o implică prezența activă a tinerilor în agricultură, atât în ceea ce privește ponderea și calitatea muncii lor productive, cât și poziția lor în realitatea social-culturală a statului contemporan, inițiativa redacției noastre de a efectua o investigație la scara mai multor județe ale țării se concretizează începînd cu

Tineretul rural — REALITĂȚI • PERSPECTIVE • CONFRUNTĂRI

E SIMPLĂ MUNCA ÎN AGRICULTURĂ?

acest număr al ziarului. Rata pe care se deplasează brigada de reporteri alcătuită cu acest prilej va include în traseul ei sinuoso-mune cu un profil cit mai divers, urmînd ca, de la caz

în caz, materialele pe care le vom publica să dezbată aspecte proprii ale mediului investigat. Astăzi brigada „Scinteii tineretului” transmite din Mihăilești, județul Ilfov.

Să recapitulăm: din 8 500 de oameni, circa 5 500 muncesc; dintre aceștia 4 000 sînt tineri; din 4 000 de tineri, 400 lucrează în raza comunei; din acești 400 doar 40 lucrează în cele două C.A.P.-uri din Mihăilești. În paranteză, amintim că cei 40 de tineri din C.A.P.-urile Mihăileștii, și ei, lucrează incidental, și uneori după orele de serviciu prestate în București, adică o ocupație pasageră pînă la calificarea în industrie.

De-oceană, pe harta industrială a județului Ilfov, comuna Mihăilești nu ocupă un loc distinct. După ultimele date demografice, comuna numără 8 500 de locuitori, dintre care aproape două treimi revin populației pînă în 30 ani. Practic, comuna Mihăilești dispune de circa 5 500 brațe de muncă. Peste 4 000 dintre acestea, aparțin tinerilor. Și totuși, conform datelor care ni s-au comunicat, în comună muncesc doar aproximativ 400 tineri. Deci a zecea parte din totalul tinerilor așii pentru activități productive.

Dintre aceștia, cea mai mare parte lucrează la țesătoria „Borangiul” (mai ales fete), la I.A.S. „Avicola” și la fermele 8, 9, 10 ale I.A.S. Bragadiru, aflate în raza Mihăileștii. La cele două C.A.P.-uri — „Argoșul” și „Recolta” Novaci — lucrează numai 40 tineri. Deci a zecea parte din ceea ce mai rămîne după prima zeceală.

Cu aceste cifre în față am căutat răspunsul la cîteva întrebări, răspuns de natură să ne edifice asupra acestor „probleme” ce puțin cunoscute, care definesc comuna în plan economic-social.

Pe scurt, ni s-a spus, tinerii, în marea lor majoritate, lucrează la unități industriale sau șantiere din Capitală, învînt în școlile profesionale din Capitală sau se califică la locul de muncă tot în Capitală, ceea ce, aparent pare firesc, comuna Mihăilești aflîndu-se la 22 kilometri de București. Toți acești tineri, cu foarte rare excepții, lipsesc din localitate de dimi-

NICOLAE ADAM
MIHAI PELIN

(Continuare în pag. a III-a)

Au îndeplinit sarcinile cincinalului

UZINELE APARTININD CENTRALEI INDUSTRIALE DE UTILAJ PETROLIER, cu sediul la Ploiești, au anunțat îndeplinirea sarcinilor cincinalului. Acest succes creează condiții ca la finele anului să se înregistreze o producție de instalații și utilaje petroliere superioară cu peste 500 000 000

lei prevederilor planului cincinal.

COLECTIVUL ÎNTEPRINDERII DE REȚELE ELECTRICE DIN CRAIOVA, unitate care și desface activitatea pe cuprinsul județelor Dolj, Mehedinți și Gorj, a îndeplinit sarcinile planului cincinal. Un factor

principal care a contribuit la obținerea acestui succes l-a constituit realizarea integrală a planului de investiții, înainte de termen. Mai mult, s-au creat condiții ca pînă la sfîrșitul cincinalului să se realizeze un volum suplimentar de investiții în valoare de aproape 190 000 000 lei.

Sublinieri utile la un nou început de drum

Cu cinci secretari U.T.C. după adunarea de alegeri

PROGRAMUL DE ACTIVITATE

Ne aflăm într-o sală a Clubului tineretului din Medias, șapte persoane — și anume:

1. DOINA ȘTEFĂNEL de la Întreprinderea de industrie locală, secretara organizației de bază U.T.C. nr. 2 — secția Aparataj electric.
2. ANICA DULĂU de la Întreprinderea de încălzîminte „8 Mai”, secretara organizației de bază U.T.C. de la Serviciul tehnic-tracție.
3. IOAN ȘZAPPANYOS de la aceeași întreprindere „8 Mai”, secretarul organizației de bază U.T.C. din secția Încălzîminte.
4. FRANCISC ȘIMON de la Combinatul „Vitrometan”, secretarul organizației de bază U.T.C. din sectorul 3 — sticlărie.
5. SIMION KELP de la Întreprinderea de industrie locală, secretarul organizației de bază U.T.C. nr. 3 — secția Aparataj electric.
6. VICENȚIU OLTEANU, prim-secretar al Comitetului municipal Medias al U.T.C.
7. Redactorul, semnatarul acestor rînduri.

Cei cinci secretari ai unor organizații de bază din municipiul abia fuseseră aleși — sau re-aleși, unii din ei pentru a treia sau a noua oară — încredințându-li-se, în egală măsură tuturor, mandatul de a conduce eforturile unui întreg colectiv pentru încă un an de zile. Adunările generale de alegeri se consumaseră în urmă cu trei săptămîni, cu una singură sau cu numai cîteva zile, așadar, cei prezenți se aflau, cu toții, în aceeași perioadă a începutului de activitate, indiferent dacă momentul startului a-avuse loc la o oarecare distanță în timp. Pentru toți se punea cu aceeași insistență întrebarea: cu ce începem?, fără îndoială în diferite nuanțe care aveau să țină seama de vechimea și experiența unora, de avansul cîștigat deja de alții. În același timp, însă, pentru toți exista un singur punct de plecare, un singur semnal în alina. Cîteva clipe doar, înainte de a-1 lansa pe fiecare pe traseul său: programul de activitate.

„Este, indiscutabil, un instrument de lucru de nepăsit”. „Cu ajutorul lui ne devin mai limpezi obiectivele muncii, atît noi, cit și tinerilor”; „Cum an putea reuși altfel să lucrăm în mod planificat?”. Cîteva adevăruri care anunțau deja că discuția noastră prezenta semne de bun augur.

INTRE OBLIGAȚIE ȘI NECESITATE

Pînă cînd unul din noi, SIMION KELP, a făcut o observație neașteptată: „Și totuși trebuie să vă spun că, de o săptămîină, de cînd am ținut alegerile, n-am avut nevoie de program. Nu știu de ce”. Cuvintele sale nu infirmau deloc lucrurile spuse pînă atunci, însă le dădeau un sens nou, mai adînc, ce se cerea cercetat mai

D. MATALE

(Continuare în pag. a III-a)

Tovarășul Pirvulescu a împlinit 75 de ani Masă oferită de Comitetul Executiv al C. C. al P. C. R.

Comitetul Executiv al C. C. al P. C. R. a oferit luni o masă cu prilejul celei de-a 75-a aniversări a zilei de naștere a tovarășului Constantin Pirvulescu, membru al Comisiei centrale de revizie a P. C. R., vechi militant al mișcării comuniste și muncitorești din țara noastră.

Au luat parte tovarășii Nicolae Ceaușescu, Emil Bodnăraș, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană,

Virgil Trofin, Ilie Verdet, Maxim Berghianu, Constantin Drăgan, Emil Drăgănescu, Janos Fazekas, Peter Lupu, Manea Mănescu, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Gheorghe Stoica, Vasile Vilcu, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Petre Blajovici, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Mihai Gere, Ion Iliescu, Vasile Patilinet, Ion Stănescu, Mihai Marincescu, Ion Pățan, Chivu Stoica,

Dumitru Coliu, Gheorghe Vasili-chi, Alexandru Sencovici. Conducătorii de partid și de stat l-au felicitat cu căldură pe tovarășul Constantin Pirvulescu, adresîndu-i urări de fericire și sănătate.

În numele conducerii partidului a toastat tovarășul Nicolae Ceaușescu. Tovarășul Constantin Pirvulescu a răspuns.

Cuvîntul rostit de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU

Ne-am adunat în această seară pentru a-1 sărbători pe tovarășul Constantin Pirvulescu, vechi activist al partidului nostru, mulți ani membru al conducerii sale, și care, în întreaga sa activitate, a militat pentru înlăturarea idealurilor clasei muncitoare, pentru realizarea societății în care omul să se bucură din plin deucerile civilizației materiale, ale științei și culturii, să fie stăpîn deplin pe destinele sale. Tovarășul Pirvulescu se numără printre acei activiști ai Partidului Comunist Român care au luat parte la luptele pentru victoria marii revoluții socialiste din Octombrie, expresie elocventă a altitudinii de profundă solidaritate internaționalistă a clasei munci-

toare și a forțelor revoluționare din România față de proletariatul din Rusia. Acționînd în însărcinarea partidului în organizarea mișcării revoluționare în diferite centre ale țării,

rii, tovarășul Pirvulescu a făcut parte încă în anii ilegalității din conducerea partidului. Putem spune că întot-

(Continuare în pag. a V-a)

Pag. 2	Pag. 4
ACTUALITATEA PENTRU TINERET.	„NU EXISTA O CRIZA A TRANSPLANTULUI”. ne declară savantul francez dr. MAURICE CARRAZ.

Atotștiutorul

de GEORGE MACOVESCU

Ce greu îmi este să duc o convorbire cu el! Cum deschid gura și vreau să spun ceva, mă întrerupe și mă continuă el. Numai că nu are ce continua pentru că nu a arătat răbdarea să asculte nici măcar o frîntură de idee. Și atunci, cum este și firesc, o ia rază și debitează platitudini, lucruri comune, bazacoții.

Uneori, este șiret. Tace vreme îndelungată, mă lasă să expun totul, nu scoate nici măcar o exclamație, dar după privire îl ghicesc că așteaptă o frază, o afirmație pentru a sări asupra ei și a o folosi pentru o prelegere întregă care nu are nimic de a face cu ceea ce voiam să discutăm. La urmă, trage concluzii din ceea ce a spus el și nu din convorbirea ce ar fi trebuit să aibă loc.

M-am întrebat deseori de ce amicul meu se comportă astfel. Am încercat să pătrund în forul lui întîm, în mecanismul gîndirii lui, în păienjenitul sentimentelor lui și mi-a fost greu să aflu adevărul. Cînd mi s-a părut că mă gîdesc la capătul unor concluzii, cu apărut alte aspecte, nebănuite și totul s-a dat peste cap.

De aceea, de teama de a nu fi și eu atotștiutor, fac nu-mai supoziții. Mi se pare că o cauză a altitudinii lui sînt tocmai în contrarul a ceea ce vrea să pară. Omul meu nu știu nimic, sau aproape nimic. A prins ceva după ureche de ici, de colea, de prin „părțile neesențiale” a învînt pe dinafară cîteva formule, devenite „clasice” și cu abilitate

(Continuare în pag. a II-a)

O întrebare pentru omul de știință Cum vă formați discipolii?

Profesorul deschide poarta comunicării

Răspunde astăzi

Acad. prof. EMIL CONDURACHI

Cariera dv. didactică, privită retrospectiv, în prezent, și, fără îndoială, în perspectivă, ce vă permite să ne răspundeți la dialogul patronat la această rubrică?

E. C. — O lungă carieră didactică, dacă socotim că am început-o la 20 de ani, ca asistent, la Iași — din 1933, și pînă acum, deci 37 de ani de viață universitară neîntreruptă. Cînd spun viață universitară, nu înseamnă că mă gîndesc numai la curs și seminar, ci la contactul direct și personal cu studenții care, astăzi, sînt, la rîndu-le, dascăli și oameni de știință.

Ultimii douăzeci și doi de ani i-am petrecut la Universitatea din București. Timpul cit am fost decan și douăzeci de ani ne-

întrerupți ca șef de catedră, mi-au dat avantajul unui contact mai strîns cu studenții — în sensul larg și în sensul strict al cuvîntului. În sensul larg, la curs și seminar, cu grupele de studenți în sensul strict al cuvîntului, măsura în care am avut grijă de unii dintre acești studenți de unii dintre asistentii, de cei care au lucrat cu

convorbire realizată de LUCREȚIA LUSTIG

(Continuare în pag. a V-a)

(Urmare din pag. 1)

atent. Am încercat atunci să aflăm, fiecare de la celălalt, ce anume a îndeplinit până acum din obiectivele prevăzute în program. Și am aflat: IOAN SZAPPANTOS putea raporta realizarea a 250 de ore muncă patriotică din cele 1200 propuse. FRANCISC ȘIMON a vorbit de un număr oarecare de abonamente și de niște tabele pentru învățământul politic. În rest — nimic. Nici măcar atât cât au putut aminti ceilalți doi.

Am mai vrut, apoi, să aflăm dacă aceste programe fuseseră cel puțin completate cu propunerile și sugestiile desprinse din adunarea de alegeri, așa cum ar fi trebuit să se întâmple chiar a doua zi. Unul singur o făcuse. Ceilalți nu. Și cu toate că nu acestea au fost primele întrebări pe care ni le-am pus unul altuia, discuția se poate spune că de la ele a început. În mod normal, cele două stări de lucruri surprinse se cereau supuse unor explicații, împuneau căutarea motivelor care să le justifice prezenta. Ceea ce a și făcut de pildă, DOINA ȘTEFANEL, fără să ocolească un adevăr destul de incomod:

— Din păcate, în multe cazuri am ajuns să considerăm acest program de activitate mai mult o obligație decât o necesitate. Îl facem pentru că așa se obișnuiește și pentru că ni se cere de către alții. Nu ne prea folosim însă cu adevărat drept instrument de lucru. Ea, de exemplu, mi-a-m propus și mai trecut o mișcare-concurs: „Cea mai bună montatoare”. Nu-mi izbită să-o facem din cauza că sînt conducerea întreprinderii nu-mă sprîjinii. Anul acesta mi-am programat o-din nou dar mă îndoașez că de data asta o vom putea realiza. Și atunci de ce am mai trecut-o, mă întreb?

Era o explicație însă nu ne puteam opri aici. Am fi rămas la jumătatea drumului. Argumentele acestea se rezumau mai degrabă la stare de fapt, consecințele unor neajunsuri care se manifestaseră anterior, în perioada de concepție și de îndeplinire a programelor de activitate. Intr-adevăr, e foarte posibil ca un program să aibă să nu devină în mod real „un instrument de lucru”, o activitate concretă, dar importantă

este să vedem de ce nu ajunge pînă aici, iar după aceea cum îl putem aduce la acest nivel. Acestea erau problemele la care trebuie să căutăm un răspuns ferm, împreună.

Atunci am propus un procedeu simplu și, în același timp, promițător, prin concluziile pe care le putea dezvălui. A luat fiecare din noi în fața sa proiecta

declara mulțumiri cu așternerea grabită a unor fraze și scopuri generale. La urma urmei, scopul este unul singur, același pentru toate organizațiile U.T.C., însă ne interesează modalitățile prin care ajungem la el. Aș apela, pentru a fi mai explicit, la un singur exemplu: activitatea de linia pregătirii profesionale. Acesta este de fapt un domeniu

asupra unora din trăsăturile indispensabile programului de activitate, ne era limpede acum necesitatea organizării sale științifice, izvorite din studiul temeinic al acțiunii. Mai rămneau însă și alte surse posibile de apariție a formalismului, pe care citiva dintre noi au știut să le sublinieze. La un moment dat, de pildă, IOAN SZAPPANTOS a intervenit din nou:

— Se întâmplă însă, în mod curent, următorul fenomen: proiectele programelor sînt întocmite, de regulă, de vechiul comitet sau birou, care recomandă nouului organ ce va fi ales cum cu ce și se ocupă și își strecoară, astfel, propriile sale deficiențe.

Dilema era doar aparentă însă, sau, mai curînd nu făcea decât să lanseze problema prin câteva fraze introductive, pentru că, imediat după aceea, și-a răspuns chiar cel care ridicase chestiunea. Iar ANICA DULĂU l-a completat, apeland la experiența propriei sale organizații:

— Înainte de a trece la întocmirea proiectului de program ce va fi prezentat adunării, noi procedăm la o consultăre sistematică a tuturor tinerilor. Difuzăm chiar și chestionare în care îi întrebăm ce dorim să se facă, ce propuneri vor să facă. În felul acesta programul nu mai este o perisărie 1-2-3 oameni din birou, ci rodul de gândire al întregului colectiv, în care se numără, desigur, și cei ce vor fi aleși în noul birou al organizației.

— Aș mai adăuga aici încă o modalitate, pe care am aplicat-o eu, a intervenit și FRANCISC ȘIMON. După adunare, nu am convocat noul birou, ci am convocat pe cei care au fost membrii și pe cei care au fost membrii tinerilor, am îmbunătățit programul conform punctelor noastre de vedere. În prima adunare generală, apoi am comunicat organizației modificările aduse și i-am cerut aprobarea. Obisnuiam, de altfel, să în fiecare adunare să raportăm acțiunile ce am mai realizat din plan și la ce am născut cereră participarea mai departe.

Cele două condiții esențiale pentru existența viabilă a programului de activitate — caracterul său concret, precum și consultarea tinerilor — rămînd, așadar, premergătoare în discuțiile noastre, nu mai trebuie să-i adăugăm decât încă una, a treia. La aceasta s-a referit, în câteva cuvinte, VICENȚIU OLTEANU, completînd tabloul dezbaterilor cu o trăsătură la fel de necesară:

— Comunicarea permanentă cu organizația este, de altfel, singura cale de a ne respecta cuvîntul dat prin promisiunile programului. În adunările generale este nevoie să raportăm periodic cum ne îndeplinim mandatul acordat, în ce fel ne achităm de sarcinile asumate în adunarea de alegeri. Odată adoptat, programul de activitate devine o hotărîre a adunării generale. Biroul organizației de bază nu este decât organul care execută această hotărîre și el este dator să-o țină la curent asupra studiului de îndeplinire a fiecărui punct.

Cele citeva afirmații pot foarte bine să țină loc și de concluzii.

Programul de activitate

grupului de activitate al altuia și a început să-l cerceteze cu serietate și obiectivitate cu care nu ar fi făcut-o, poate, la propunerea sa program. Și, așa cum era de așteptat, observăm în u-nul lor să apară, totuși cu un simț critic imparțial:

— Programul acesta suferă, după părerea mea, de neclaritate și nu are precizia delimitării responsabilităților membrilor biroului. În mod normal, un om din birou trebuie să răspundă de niște obiective precise, nu întregul birou de toate. Immediat după adunarea de alegeri trebuie făcută, cred eu, această repartizare a sarcinilor.

— Colega mea spune că are 13 membri în organizație. În cazul acesta, să-mi fie cu iertare, programul mi se pare prea sumar. Așa cum v-ați vădat în el niște sarcini care formulate pentru fiecare tiner.

— Nu mă mai mir acum că nu pot să-mi dau exact ce aș înțeles dintr-un program de activitate. Așa cum v-ați propus obiectivele. „URMĂRIREA ÎNDEPLINIRII PLANULUI DE PRODUCȚIE” sau „AJUTAREA CELOR RĂMAȘI ÎN URMA”, aici nu aș avea ce spune mai mult.

Înșur, în felul acesta, la suprafață și alte amănunte. Ele dovedeau convingător că, dacă programul de activitate nu respectă să-i îndeplinească menirea pentru care a fost creat, acesta se împiedică din cauza că, de la bun început, nu-și propune mai mult, ci se mulțumește să plătească pe teritoriul necunoscut al generalităților.

— Dar nici nu văd cum ar putea fi mai bine formulat, a încercat să dea o replică SIMION KELP. În mod normal, programele adoptate în adunarea de alegeri trebuie completate pe parcurs, prin cele trimestriale. Numai acolo putem prevedea fiecare acțiune în parte, cu datele de desfășurare și chiar cu titlul ei exact.

Înă răspunsul a venit prompt, din partea lui VICENȚIU OLTEANU, care a pus punct acestui capitol al discuției:

— Nici nu cereți să-mi să fi înșur, cu la catalog, toate acțiunile. Dar aici nu ne putem

CUVINTUL DAT ÎN FAȚA ORGANIZAȚIEI

Lucrurile nu s-au spîrțit însă aici. Căutăm cu toții de acord

IOAN SZAPPANYOS

SIMION KELP

DOINA ȘTEFANEL

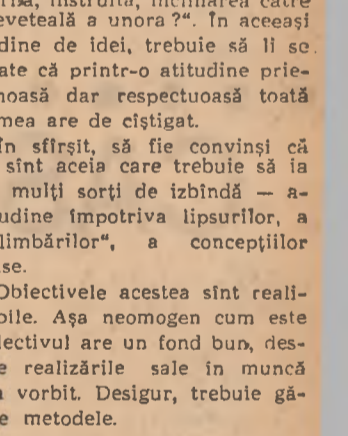
FRANCISC ȘIMON

ANICA DULĂU

VICENȚIU OLTEANU

ELISABETA NIȚESCU

(Urmare din pag. 1)

neapă de la ora 6.00 pînă după-amiază la orele 16-17, cînd revin locuitorii al comunei „cu drepturile și îndatoririle lor” — cum se exprima unul din bătrînii satului.

Toți acești tineri navetiști, care pot fi considerați și „pe sexe în corelație cu direcția deplasării”, cum aflăm dintr-un studiu sociologic recent publicat, s-au calificat sau sînt pe cale de a se califica în meseria deocamdată specifică doar orașului, înțeleg problema revenirii lor la muncă tradițională, dacă se pune, și în hună măsură se pune, este, cel puțin în stadiul actual, inoperabilă. A reieșit cu claritate, din discuțiile purtate cu mulți dintre aceștia, că nu puțini au rămas în vederea fiind, la toți cei chestionați, aproape aceleași: cîștigul, siguranța unei profesii și în secundar, unele avantaje culturale sau de aprovizionare pe care le oferă un mare oraș.

Cutremurăm comuna înainte de întoarcerea navetiștilor. Pe cîmp, aproape numai femei în vîrstă. „Generația buicelor” care în această comună pare singura angajată la muncă cîmpului, este încă validă în vederea practicării acestei activități, dar asta nu va putea dura decît maximum zece ani. La un calcul sumar, reiese că în următorii ani pămînturile comunei vor fi lucrate doar de femei și, ceea ce scapă mai puțin de vreme ce în ultimii ani nu mai rămîne să lucreze în sat nici un tînar sau tînașă după absolvirea școlii generale.

Deci, în umbra marei oraș, comuna evoluează în forme specifice urbane. Mai mult decît în alte așezări rurale, în Mihăilești s-a instalat în mentalitatea locuitorilor tentația unui mod de existență în structura căruia prevalează activitățile industriale și, implicit, o opțiune adevărată în ceea ce privește diviziunea muncii la nivelul obștii, al familiei, și chiar al individului, pentru că, după cum am văzut, asistăm aici la o divizare în părți distincte a însuși timpului de muncă al individului considerat ca atare. Astfel, un dezerter pe care nu de puține ori îl postulăm teoretic, urbanizarea satului, își află aici o împlinire care nu poate fi considerată întru totul eufemistică.

Dar, comuna Mihăilești are 2500 hectare arabile și gradul de mecanizare al agriculturii, în următorii zece ani, nu poate atinge performanțe care să elimineze omul de pe cîmp. 2500 hectare și un sector zootehnic profund, pentru a da un randament acceptabil, citeva sute de oameni. Ce ne spun tinerii?

(Urmare din pag. 1)

tinerii, la rîndul lor, ne expună detaliat că remunerația normei convenționale la C.A.P.-urile din Mihăilești nu a fost niciodată ispititoare și că, în mod normal, țara are nevoie de ei și în fabrici, uzine, pe șantiere, în timp ce părinții lor continuă să lucreze în sat. Așa că...

În prelungirea acestei suspensii, aflăm, nimeni nu le-a explicat ceva în legătură cu perspectiva comunei lor, dar că, prin excepție, ei cunosc acest lucru nu ar fi putut rămîne în comună, deoarece la 14-15 ani cei care decid sînt părinții. În comună, anual, vin delegați de la grupurile școlare profesionale din Capitală, înarmați cu prospecte și afișe, care fac totul spre a-i determina pe absolvenții celor două școli generale să opteze pentru școlile pe care le reprezintă. Ceea ce se și întâmplă, în proporție de aproape sută la sută. Anul acesta, de pildă, întreprinderea de agricultură a Capitalăi, ultima care și-a trimis delegatul pentru a „abiziona” tineri „necesari școlii profesionale”, a fost o școală care pregătește muncitori calificați în bransa parcurilor de distracție, sau „muncitori la tîrboare”, cum se exprima, mai plastic, un tîran, avînd aerul că se jenează de o asemenea ocupație. Venise însă prea tîrziu: satul fusese deja golit aproape pînă la ultimii, de absolvenții școlii generale. Și asta în condițiile în care, în București, rîmîn anual un număr important de asemenea copii care termină școala și care „nu merg nicăieri”. Dar, vezi, e mai ușor să-i găsești la sat! Delegații își îndeplinesc mai ușor sarcinile la Mihăilești convingînd niște copii cu transferarea în Capitală. Și iată cum, la hotărîrea părinților de a-i trimite copiii la oraș, să învețe o meserie, se adaugă această mană a „delegaților” puși să controleze temeinic canalizarea prin care absolvenții școlilor generale „cîrg” spre Capitală.

Și totuși să nu existe meseria în mediul rural, să nu poată oferi cooperativa agricolă de la Mihăilești nimic sigur tinerilor, din punctul lor de vedere și care să conștientizeze interesul său? Ne adresăm unui activist de partid, secretar al Comitetului județean de partid Ilfov, specialist în probleme agricole, Marin Argint, pentru a-i afla părerea în această problemă a vîntului de partid de „referință” bratele de muncă din această comună, integrarea tineretului în sfera de interese a cooperativelor agricole de aici, modalitățile prin care acestea sînt integrate necesară devine posibilă la nivelul cerințelor. Din discuția purtată a reieșit că problema tineretului, din punctul de vedere al integrării sale în sfera de interese a cooperativelor agricole în județul Ilfov și cu precădere a celor din Mihăilești presupune, în primul rînd, o opțiune adec-

vată nu numai intereselor imediate ci, mai ales, datorită situației de fapt, celor de perspectivă.

„Pentru a rezolva definitiv problema stabilizării numărului de tineri de care cooperativă agricolă are nevoie, ne-a spus tovarășul Marin Argint, trebuie, iminent, să-i calificăm în meseriile existente în sectorul agricol. Chestiunea nu se pune doar în cazul celor două cooperative în discuție sau doar la nivelul județului nostru. Este o realitate, și această realitate nu poate decît să ne bucură, că tinerii vor să aibă o meserie, vor să se stabilească într-un bransă și se stabilească într-un domeniu profesional. Aceasta este de fapt politica partidului privind tineretul și tineret există și în mediul rural. Problema fiind ce șanse de calificare există în acest mediu, care este coeficientul de siguranță profesională pe care tinerii de aici îl reclamă?”

În continuare, interlocutorul nostru a precizat citeva direcții demne de luat în considerare atunci cînd această problemă este abordată în esență. Astfel, trebuie clarificată, în primul rînd, grupul de meserii pe

care tinerii le pot practica în cadrul cooperativelor. Zootehnicul, legumicultorul, muncitorul la cîmp „scapă” nomenclaturii de meserii existente. Pentru a forța discuția vom spune că, de exemplu, a fi ospătar presupune o calificare a nume și că în pomenitul nomenclator această meserie există. Nu punem în discuție faptul că a fi ospătar nu presupune rezultatele acestei munci nefiind, nici pe departe, cele scontate. Cu toate acestea zootehnicul nu este considerat muncitor calificat. Se presupune că a îngriji o vacă sau un porc e o chestiune de rutină, e necesar să știi să distingi vaca de porc și cam atât. Despre modalitățile de furajare, despre normele ce trebuie respectate la furajare, despre procesul biologic de reproducție, despre linia atîtea a'le cunoștințe necesare în acest domeniu se „află” la învăță-

mintul agrozootehnic, care învățămîntul agrozootehnic funcționează după principii cel puțin centrifuge necesităților reale și cu efecte practice mai mult decît slabe. În citeva zile și facultativ, nimeni nu va afla nici măcar alfabetic zootehnicul, al ramurii pentru care este pregătit. În mentalitatea satului, îngrijitorul de vaci este încă sinonim cu văcarul de aldată. Profesia nu a fost atotcuprinsă de tineri, în legumicultură nivelul de cunoștințe al muncitorului trebuie să fie apropiat de cel al maestrului legumicultor. Maistrul legumicultor nu există în realitate, o răscălașă sau o chistuță în acest sector. Și aici, tot în baza cursurilor agrozootehnice se „merge”. Producerea răsadurilor presupune o sumă de cunoștințe fără de care acesta „nu sînt posibil” sau sînt create la un nivel de empirism departe de cerințele și rezultatele așteptate. Selecționarea se-

De ce unii dintre noi se adaptează atît de greu cerințelor producției?

Nu a trecut mult timp de cînd în halele Fabricii de stofe „Argesana”, din cadrul Combinatului textil Pitești — avînd ca profil producerea de stofe fine pentru cămăși și țeniri — răsunau primele bătăi productive ale mașinilor. O fabrică nouă — parțial pusă în funcțiune — cu muncitori tineri. Sau cum spunea mai complet și mai plastic Gheorghe Lazăr, secretarul U.T.C.-ului: „Fabrică nouă, oameni noi, miini noi”, surprinzînd în această caracterizare și prospețta calificare a cadrelor. Tineri de 16-24 de ani, în marea majoritate fete, de la 8-10 clase de liceu, absolvenți ai școlii profesionale textile-Pitești sau calificați prin cursuri de scurtă durată la locul de muncă, sînt un element obișnuit aici.

Vrem să începem prin a arăta că în puțintel timp de cînd s-a construit ca fabrică „Argesana” a reușit deja să recruteze și să formeze muncitori de „adevădat”, cei care în prezent contribuie din plin la realizarea sarcinilor de plan actuale și la formarea altor cadre. Testați de către un grup de specialiști, mai mulți muncitori și maiștri ai fabricii au dovedit o calificare remarcabilă, la nivelul celor mai buni muncitori din țară cu o veche tradiție în producția de textile. Aici poți să întâlnești tineri care au învățat meseria într-un timp record, tineri talentați, conștiințoși, disciplinați, entuziaști.

— Avem muncitoare — ne spune tovarășul Vasile Padoleanu, șeful atelierului de preparare, care au învățat operațiile elementare — punerea și scoaterea materialului de pe mașină, pornirea și oprirea mașinilor — nu în zile, așa cum era de așteptat pentru niște tineri care pășeau pentru prima dată într-o fabrică, ci în ore. Maria Soare, Tudorița Băașteanu, Veronica Onex, Elena Stefan, Rada Gebelea sînt azi muncitoare de frunte. La rîndul lor, aceste muncitoare, de exemplu Veronica Onex și Rada Gebelea, au pregătit alte serii care sînt în prezent urzitoare principale. Muncitoarele de care vorbeam, ca și alte tinere din fabrica noastră au dovedit în demnitate, interes, dragoste și putere de muncă. Cele mai bune la practică erau, în aceeași măsură, bune și la instruirea teoretică. Ele se remarcă, în același timp, prin corecta întreținere a locului de muncă, prin atașament față de fabrică, prin disciplină.

Am putea da firește foarte multe exemple, fapte și rezultate imbucurătoare, care fac cinste tinerilor de la „Argesana”. Și totuși, dacă te întrebă cine sînt principalele probleme care interesează munca și atitudinea tinerilor față de muncă, și se răspunde cu promptitudine: discrepanța dintre nivelul tehnic al mașinilor și calificarea și nivelul lor profesional, precum și absența tinerilor în fabrică fără rost în afara ei. Și nu este vorba de acele lipsuri inerente începutului ci mai degrabă de goluri în munca de integrare.

Conform declarațiilor făcute de tovarășii Nicolae Popescu și Constantin Butoi, respectiv director tehnic de concepție și directorul de personal, din cadrul combinatului, această discrepanță se manifestă, în primul rînd, la nivelul ajutorilor de mașini și, în unele cazuri, la nivelul maștrilor. Se pare că această situație a fost creată de necesitatea de a se recruta și pregăti un mare număr de astfel de cadre, necesitate care a făcut să se solicite exigențe asupra pregătirii lor anterioare, și deci ale selecției (unii sînt numai absolvenți de școală medie). Se poate presupune că la aceasta s-a adăugat și o instruire grabită, necorespunzătoare. Felul o să a munci al unor ajutoari de mașini are repercusiuni directe asupra muncii filatoarelor și țesătoarelor, în sarcina primilor căzîndu-le remedierea operativă a defecțiunilor sau dereglărilor.

În privința absențelor, o situație pe luna iulie 1970 indică un fenomen îngrijorător: la numărul mediu de 2620 de muncitori s-au înregistrat 946 de absențe — ore nemotivate!

Restringînd această situație la grupul de muncitori care a făcut parte de exemplu, în perioada 1-27 august 1970 s-au înregistrat 13 zile absențe nemotivate, ceea ce echivalează cu lipsa de la lucru a unei muncitoare pe două săptămîni. În primul rînd, în privința muncii de absențe nemotivate se evidențiază scripțitorii datorită acelor oameni care vin o perioadă la lucru și apoi înțetează de a mai veni fără să anunțe pe cineva, cerîndu-și lichidarea abia după 2-3 săptămîni.

Este adevărat că tinerii noi vin și vor mai veni. Fapt este că ei trebuie să fie cunoscuți. Și trebuie făcuți să se cunoască între ei, cu adevărat, pentru dezvoltarea unei situații optime de emulație. Trebuie, de asemenea, să li se explice cu argumente convingătoare unele lucruri cum ar fi acela că la o calificare egală au drepturi și îndatoriri egale, indiferent de nivelul de muncă și de activitate. Trebuie, de asemenea, să li se explice cu argumente convingătoare unele lucruri cum ar fi acela că la o calificare egală au drepturi și îndatoriri egale, indiferent de nivelul de muncă și de activitate. Trebuie, de asemenea, să li se explice cu argumente convingătoare unele lucruri cum ar fi acela că la o calificare egală au drepturi și îndatoriri egale, indiferent de nivelul de muncă și de activitate.

E SIMPLĂ MUNCĂ ÎN AGRICULTURĂ?

Neașteptat, tinerii comunei nu sînt deloc entuziași de situația, nu dramatizează viitorul pămîntului, încearcă o detașare rece, în acest plan, de soarta comunei, oferă răspunsuri ferme, care am discutat-o împreună. Faptul că rezultatele slabe obținute de cele două C.A.P.-uri se datorează și absenței lor de pe teritoriul nu este de natură să schimbe opinea.

Evident, dincolo de acest mîncuși de date ale realității se ridică un semn de întrebare. Trebuie de acest semn de întrebare căutăm un răspuns și acest răspuns se dovedește a fi cel puțin la nivelul comunei, suficient de echivoc pentru a naște noi semne de întrebare. Și nu este un simplu joc de cuvinte acest început de paragraf. În care ne străduim să aflăm care va fi, totuși, soarta celor 2500 de hectare ale cooperativei „Argesna” și „Recolta” în condițiile în care, după cum a adevărat eufemistic se exprimă studiul citat, se constată „un proces de creștere a mediilor de vîrstă a populației ocupate în agricultură și, în același timp, un proces de fe-

Masă oferită de Comitetul Executiv al C. C. al P. C. R. Cuvîntul rostit de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU

(Urmas din pag. 1)

deamna el și-a îndeplinit cu cinste îndatoririle încredințate de partid, călăuzindu-se în întreaga sa activitate după interesele clasei muncitoare, ale poporului nostru, ale cauzei socialismului.

În perioada războiului, în ajunul eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, tovarășul Constantin Pirvulescu a îndeplinit munci de răspundere; în ultima parte a perioadei el s-a aflat în fruntea grupului de conducere al partidului care a organizat insurecția armată. El a contribuit astfel la eliberarea țării, la înfăptuirea cuceritorilor măsuri de dezvoltare a României pe calea democrației și socialismului.

În anii construcției socialiste, făcînd parte din conducerea partidului, îndeplinind diferite munci de răspundere, tovarășul Constantin Pirvulescu și-a adus aportul, prin întreaga sa activitate, alături de ceilalți activiști de răspundere ai partidului, de ceilalți membri ai conducerii sale, la înfăptuirea programului de transformare socialistă a României, la dezvoltarea patriei noastre pe calea progresului economic și social.

În zilele de partidul nostru, Comitetul Central îl sărbătore-

rește pe tovarășul Constantin Pirvulescu acum, cînd împlineste 75 de ani, ca pe unul din cei mai remarcabili activiști și conducători ai Partidului Comunist Român. Experiența sa, devotamentul său pentru cauza partidului, a clasei muncitoare din România constituie un exemplu pentru comunisti, pentru activiștii noștri de azi, pentru tinăra generație.

Intotdeauna tovarășul Constantin Pirvulescu, comportîndu-se ca soldat credincios și activist devotat al partidului, s-a preocupat de întărirea rîndurilor partidului nostru, a unității sale, de creșterea rolului său conducător în toate domeniile vieții sociale. Totodată el a acționat împreună cu ceilalți tovarăși din conducerea partidului, pentru întărirea legăturilor internaționale ale P.C.R. cu mișcarea comunistă și muncitorească internațională. Această preocupare constituie de altfel, o trăsătură caracteristică a întregii mișcări muncitorești din România, a Partidului Comunist Român care și-a adus și-a aduce necontenit contribuția la întărirea colaborării și unității dintre partidele comuniste, dintre țările socialiste, la promovarea spiritului solidarității internaționaliste în lupta clasei muncitoare și a forțelor

revoluționare de pretutindeni. Cred că putem afirma, tovarăși, că lupta neînfricată, plină de abnegație a comunistilor, a activiștilor partidului nostru în anii ilegalității trebuie să constituie o piadă de felul cum, în orice domeniu de activitate, membrii partidului nostru trebuie să-și îndeplinească misiunea. În orice sector și în orice muncă s-ar afla, comunistul trebuie să fie pătruns de devotament și dragoste neîmămurată pentru întregul poporului, să pună mai presus de orice aceste interese, să facă totul pentru bunăstarea și fericirea celor ce muncesc. Așa a învățat partidul nostru pe activiștii săi, așa au înțeles că lupte activiștii partidului nostru, printre care și tovarășul Constantin Pirvulescu, așa trebuie să militeze și în viitor activiștii Partidului Comunist Român. Așa ne vom îndeplini răspunderea față de clasa muncitoare, față de popor, față de cauza socialismului și comunismului.

Propun să ridicăm acest pahar pentru tovarășul Constantin Pirvulescu căruia îi urăm noi și noi succese în activitatea închinată cauzei poporului român, idealurilor socialismului și comunismului.

Multă sănătate și multă fericire!

CE ȘTIM DESPRE FOTBALUL GALEZ ?

O recentă călătorie făcută în Marea Britanie mi-a oferit prilejul de a afla amănunțit în legătură cu caracteristicile „leamului” galez.

Ce reprezintă în contextul fotbalului mondial, echipa din Wales? Iată o întrebare care în trecut, răspunsul amintea doar câteva dintre performanțele înregistrate de jucătorii galezi în confruntările internaționale. În ultimul timp: 1-1 cu Anglia la Cardiff, 0-0 cu Scoția la Glasgow și 1-0 cu Republica Irlanda la Belfast. Rezultate pe baza cărora au ocupat locul 1-3 în ultimul campionat inter-britanic la egalitate de puncte și goluri cu Scoția și Anglia. Adăugând faptul că Tara Galilor a mai câștigat campionatul inter-britanic și în câștigul general al echipei reprezentative înregistrată 39 meciuri joaste dintre care 28 înfrînți, 6 egalități și 5 înfrînți.

BOX Campionatele europene - tineret

Doar două victorii românești

Prin telefon de la trimisul nostru

Ne pare rău că nu am putut informa până acum pe cititorii noștri despre evoluția boxerilor români la prima ediție a Campionatelor europene de box (tineret). Prima golă a avut loc duminică seara și s-a terminat în jurul orei 24 (ora României) făcînd imposibilă transmiterea corespunzătoare.

În această primă golă au evoluat doi boxeri români: Florea Ștefan (mișcarea stînga) și Saigo Francisco (mișcarea dreaptă). Soții s-au oferit drept prim adversar lui Florea Ștefan pe meșchiarul Cizmădia. Să recunoaștem, un creu handicapat, mai ales că boxerul meșchiar a fost primul dintre reprezentanții părții gazde care au urcat treptele ringului. Acesta în consecință a avut primul succes public de o primă victorie maghiară. Florea a bo-

cat curajos dar rudimentar. El și-a trimis de două ori adversarul la podea, prin două croșe extrem de puternice dar de fiecare dată boxerul maghiar și-a revenit atîncu cu o vitalitate puțin obișnuită. Pînă la urmă, victoria a fost acordată de juriu în unanimitate boxerului maghiar.

Cel de al doilea boxer român — Saigo, l-a înfrînt pe francezul Maisu pe care l-a învins la puncte. Pugilistul român a boxat însă lent, neîncredințat calității deosebite. În turul doi el îl va înfrînt pe boxerul sovietic Anfimov — unul dintre rețeauile acestui turneu.

Luni, în gale de după amiază, alți doi boxeri români au urcat treptele ringului. Co-

Olga Szabo (stînga) s-a impus din nou în grupa floretistelor și s-a disputat „Cupa României” prin asalturi de mare finețe tehnică. Fotografie: VIOREL RABA

MARȚI ULTIMA Zi la PRONOEXPRES

Cuvîntul tovarășului CONSTANTIN PIRVULESCU

Exprimîndu-și recunoștința pentru felicitările și urările adresate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășul C. Pirvulescu a spus: „Vă mulțumesc din suflet pentru această plăcută seară tovarășescă legată de aniversarea împlinirii a 75 de ani de viață. Multumesc conducătorilor partidului, care a organizat această întâlnire. Asemenea împrejurări sînt pentru noi, comunisti, momente impresionante. E un prilej ca după ani de viață și luptă să ne amintim de munca uriașă pe care a dus-o partidul nostru pînă în zilele noastre.

Eu, intr-adevăr, mi-am început munca revoluționară participînd la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie ca voluntar în Armata Roșie. Aceasta este unul din nemurimarele episoade care ilustrează spiritul de solidaritate pe care l-a manifestat proletariatul și celelalte forțe progresiste din România față de Revoluția din Octombrie, spiritul internaționalist care i-a caracterizat și îl caracterizează pe comunistii din România, Partidul Comunist Român.

Referindu-se la lupta pe care a dus-o în Rusia, vorbitorul a spus că a devenit membru al P.C.U.S. încă în 1919, pe timpul cînd trăia Lenin, cînd Lenin conducea partidul. Fără îndoială, am înțeles multe în Uniunea Sovietică, lucrînd acolo în perioada cînd trăia Lenin, dar întotdeauna mi-am considerat ca făcînd parte din rîndurile clasei muncitoare din România și m-am pregătît să mă întorc în țară și să activez în rîndurile Partidului nostru Comunist. Intr-adevăr, cînd m-am reîntors în patrie nu cunoșteam nimic despre munca ilegală. A trebuit să încep de la zero. Am înfrunțat munca ilegală de la tovarășii mei și a trebuit să fac o ucenicie foarte serioasă.

Referindu-se la activitatea desfășurată în perioada ilegalității, tovarășul Pirvulescu a arătat că în 1929 a devenit membru al Comitetului Central al Partidului nostru. Vreau să spun, tovarăși, că ceea ce sînt astăzi dator Partidului nostru Comunist. Am devenit un muncitor conștient, un revoluționar care n-a știut ce este înveștețea, care n-a știut ce este „problema personală”. Mi-am devotat trup și suflet luptei proletarietului din țara noastră pentru eliberarea țării, pentru înfăptuirea idealului socialismului.

Referindu-se la istoria glorioasă a P.C.R. vorbitorul a spus: Partidul nostru a trecut prin mizăte greutăți de-a lungul activității sale, dar el întotdeauna s-a dovedit puternic, s-a arătat în stare să rezolve problemele luptei revoluționare cu forțele sale proprii. Din mijlocul clasei noastre muncitoare s-au ridicat elemente devotate fără margini cauzei partidului, militanți dinii, strîns legați de masă, fideli apărătorii poporului, care au condus lupta la victorie.

Este, intr-adevăr, a spus vorbitorul, un lucru extrem de important să fi comunist, dar o dată devenit comunist, însușindu-ți principiile marxism-leninismului, trebuie să-ți consacri întreaga energie, să dai tot ce ai mai bun pentru realizarea sarcinilor partidului, să înlocuiești neobișnuit pentru înfrînșarea și spărarea unității partidului. Acestea sînt condiții de bază de care depinde forța unui partid comunist. Pe mine mă bucură în mod deosebit faptul că Partidul Comunist Român este în zilele noastre un partid puternic și monolit, un partid strîns legat de popor și unit în jurul conducerii sale în

frante cu stîmbul și președintele secretar general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Noi realizăm astăzi un lucru minunat — transformăm România într-o țară socialistă înfloritoare. Desigur, sînt încă multe greutăți de învins. Mai avem încă multe de făcut, dar noi am reușit să punem o bază trînică și de nezdruccinat socialismului în țara noastră. Realizăm lucruri mărețe prin propriile noastre forțe. În fața poporului nostru se deschid perspective tot mai însuflețitoare.

În încheiere, tovarășul Pirvulescu a spus: „Eu voi căuta, tovarăși, cîți ani voi trăi, să confidăm în voi de folos partidului din care fac parte. Eu consider că un comunist nu are dreptul, nu trebuie să fie în mentalitate lui, să lăse definitiv „la pensie”. Afi timp doi un comunist este în stare să judece și să acționeze, el este dator să fie în primele rînduri ale luptei partidului, pentru triumful socialismului și comunismului, pentru fericirea poporului.

lars — cum v-ați exprimat în fața cursurii și seminarului? —

F. C. — Sensus larg — cursul și seminarul — nu poate fi exclus, căci aici studentul îl întîlniește cel mai adese pe dascăl. Depinde mult dacă profesorul știe să folosească procesul de învățămînt pentru a aduce pasunea celor dinții și a-l stimula pe cei care vor trebui neapărat să se pasioneze de ceea ce și-au ales să facă în viață. Iar a te ocupa de studenți în afara acestui cadru, înseamnă a ști să le cunoști gîndurile, bucuriile și necazurile personale, să le dai dovada acces-

GEORGE CIOBANU

— Și ce se intimplă dacă universitarul este un excepțional specialist, dar nu este un excelent om de catedră?

E. C. — Mai întii, acesta nu-și e bun profesor. Eu am încredere că profesorul conducător de stat pentru doctorii școlii superioare ne va duce acolo, ca în citiva ani, să alegem din rîndul tinerilor asistenti, profesori de catedră universitară care au în forul lor întim interes pentru oameni. Cei alții pot lucra ca specialiști. În cercetare; acolo se presupune că te desășori individual, că nu formezi oameni, cîntărim într-un cîntar în aparență precis, se poate spune că sînt ceasuri multe. La urma urmelor, un tînar nu are nevoie de multă dascălăie, bătaie de cap, are nevoie de profesor de un suflet de prietenie, de manifestare are nevoie să simtă contactul stabil, comunicarea reală, și după aceea vine el singur să-și spună problemele sale, să te întrebze, sau să te contrazică. Mi se pare că semnul maturității și a dascălului ca dascăl și a tînarului ca urmaș, începe în momentul în care cel tînar gîndește de unul singur și poți remarca, și e normal să remarci, că gîndirea lui, chiar

AGENDA

Luni dimineața, a plecat spre Havana o delegație de activiști ai Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Dan Marțian, membru rășpal al C.C. al P.C.R., secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., care, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist din Cuba, va face o vizită în schimb de experiență în Republica Cuba.

— Vorbînd despre aceste situații care-l apar dascălului în cariera sa, ori în care este pus el, nu v-ați gîndit cred, că ele pot fi rezolvate în sensul

Profesorul deschide poarta comunicării

tui interes, dar nu artificial, impus, ci uman, real, încît să te simți că te ești aliat, că poți face ceva pentru ei în orice împrejurare.

În experiența mea de dascăl am avut prilejul să constat cum se trezește interesul datorită a-titudinii profesorului, cum unii dintre tîneri care au venit fărîși să fie pregătii moralmente să facă cariera de istoric, în anii studenției dobîndesc pasiunea a-cestei profesii și ajung printre cei mai buni istorici pe care-i avem astăzi.

studii liceale obișnuite, regimul nostru oferindu-le posibilitatea să și se completeze paralel cu munca în profesie. Cei care au fost cu adevărat dascăli au descoperit în rîndurile acestor tineri elemente dotate pentru profesor, pentru istoric, le-au consacrat mai mult timp, astăzi avem, dintre ei foarte buni profesori la catedrele școlilor, specialiști. Mi-am amintesc, de pîidă, pe Petru Aurelian care este astăzi un excelent arheolog.

După cum lesne se poate desprinde un dascăl are multe sarcini pe umeri și nu le poate îndeplini doar pe unele, neglijîndu-le pe celelalte. În profesor, totul se îmbină de la calitatea cursurilor la precizia frecvenței în seminar — frecvența începe cu cea a profesorului și în al doilea rînd cu cea a studentului — de la începerea stăruitoare, fără să fie indiscretă, de a afla care este starea de spirit a studenților tăi, care sînt probleme personale, pînă la încercarea de a le arăta ce satisfacții îți dai o profesie bine făcută, o preocupare dusă pînă la capăt. Tot acest ansamblu de fapte științifice, didactice, psihologice, morale reprezintă ceea ce se cheamă universitar implicat în formarea generațiilor de specialiști.

deși e o gravă eroare. Am părerea că, în orice profesie viața te pune în contact cu oameni și te obligă să formezi oameni. Cine trăiește într-o societate ca a noastră, fie că este om de știință, cercetător, inginer, se află în contact cu oamenii și este implicat, dascăl, chiar dacă la profesia de bază el nu trece acest lucru. Sotoc că a te lipsi de această posibilitate de a fi om care, la rîndu-ți, poți face ceva pentru formarea omului, înseamnă a nu simți răspunderea pentru tinăra generație, că esti un izolat, nu ai sentimentul că răspunzi în fața societății, a poporului, a umanității. Cine optează pentru catedră nu semnează un contract profesional, administrativ, ci unul moral, semnînd implicit că are capacitatea și dorința să se dedice contactului uman direct și permanent cu tinerii.

— Aveți impresia că în atîncuinea profesorului față de studenți să se manifeste și reacții reflexive negative ale timpului redus?

E. C. — Timpul este și lung, este și scurt, depinde de ceea ce faci cu el. Ziua are 24 de ore, săptămîna 7 zile, anul 365 de zile. Se pot face de toate în acest timp. În fond, dacă ar fi să

— Și ce se intimplă dacă universitarul este un excepțional specialist, dar nu este un excelent om de catedră?

E. C. — Mai întii, acesta nu-și e bun profesor. Eu am încredere că profesorul conducător de stat pentru doctorii școlii superioare ne va duce acolo, ca în citiva ani, să alegem din rîndul tinerilor asistenti, profesori de catedră universitară care au în forul lor întim interes pentru oameni. Cei alții pot lucra ca specialiști. În cercetare; acolo se presupune că te desășori individual, că nu formezi oameni, cîntărim într-un cîntar în aparență precis, se poate spune că sînt ceasuri multe. La urma urmelor, un tînar nu are nevoie de multă dascălăie, bătaie de cap, are nevoie de profesor de un suflet de prietenie, de manifestare are nevoie să simtă contactul stabil, comunicarea reală, și după aceea vine el singur să-și spună problemele sale, să te întrebze, sau să te contrazică. Mi se pare că semnul maturității și a dascălului ca dascăl și a tînarului ca urmaș, începe în momentul în care cel tînar gîndește de unul singur și poți remarca, și e normal să remarci, că gîndirea lui, chiar

SCRIMĂ „CUPA ROMÂNIEI”

La sfîrșitul săptămînii trecute, s-a înscris corina pe „scîna” din sala Floarea II, marșul desfășurarea ultimului act din sezonul competițional intern al juniorilor „Actiuni” și s-a jucat prima semifinală calificativă în urma unei concursuri preliminare — cîștigătoare în final le-a fost decernată Cupa României. Și fiindcă scrierea are de acum și o mîla a ei, au început să apară și spectatorii, care n-au avut ce regreta cîștigînd acei trofee pe care au reușit să le câștige bine colții: O. Vintilă — sabie (Steaua); T. Mureșan — floretă băieți (Universitatea București); O. Szabo — floretă fete (Steaua); Alexan-

dra Istrate — spadă (Steaua) primii trei repetînd performanța de anul trecut. Ceea ce este întrucîtva interesant, este prezența în acest concurs a unor elemente tinere (chiar juniori) care nu se mai mulțumesc să facă doar act de prezență, ci fac zile grele trăgătorilor consacrați și chiar, unii dintre ei se clasează înaintea lor. Ne referim la Ion Pop de la C.S.M. Cluj și C. Marin (Vitorul București) — sabie; M. Salai (Universitatea București); M. Ostafi (Vitorul București); A. Halghin (Farul Constanta) — floretă fete; I. Oarță (Politehnica Iași) — spadă etc.

La reușita întrecerii și-au adus însă contribuția și ceilalți trăgători cu o evoluție constantă bună, componenți ai lotului național în cele două probe de floretă. La spadă și sabie, în imediată apropiere a câștigătorului, s-au situat Olteni Al. Mironov și D. Popescu precum și reprezentantul clubului Universitatea București C. Tîntea. Nu ne putem declara mulțumii de evoluția constantă slabă a unor trăgători fruntași ca: Dan Popescu, Gh. Gulcea, Constantin Duțu, Anton Pomozari și Ionuț Sepesiu clasaii destul de modest, cu atît mai mult cu cît ei au făcut parte din echipele reprezentative la recentul campionat mondial.

Dacă din punct de vedere al dărilor ei care scrierilor și-au aprărat șansele concursului a satisfăcut, nu ne putem din nou declara satisfăcuți de nivelul tehnic la care s-a desfășurat întrecerea.

P. LASCU

MERIDIAN

GHEORGHIU și CIOCILTEA își vor disputa titlul de campion într-un meci de baraj.

Aseară s-a încheiat campionatul național masculin de şah. Nici ultima rundă n-a reușit să deparțeze pe cei doi pretendenți la titlul de campion, afit Gheorghiu (cu negrele) în fața lui Bena și Cioictea (cu albele) în fața lui Tratatovic și gîndind partidele sustinute. Astfel că, pentru desemnarea campionului pe anul în curs va fi nevoie de un meci de baraj pe distanța a patru partide care se va disputa ulterior.

C. V. ● Pe un timp Irguzov, în prezența a circa 2000 de spectatori, echipa de fotbal Rapid București a sustinut un meci amical la Strasbourg cu echipa locală de prima divizie F.C. Strasbourg. La capătul unui joc echilibrat scorul a fost egal: 1-1 (1-1). Fotbaliștii români au deschis scorul în minutul 24 prin golul marcat de Năsturescu.

● Aflată într-un seurt turneu în Bulgaria, echipa de fotbal Dinamo București a jucat la Ruse cu formația locală Dinav. La sfîrșitul celor 90 de minute, scorul a fost egal: 2-2

● LA Bratislava s-a desfășurat întîlnirea internațională de haltere dintre reprezentativele de seniori și juniori ale orașelor Bratislava și Cluj. În ambele meciuri, victoria a revenit sportivilor români cu același scor: 4-3.

● La Lublin s-a desfășurat o noulă întîlnire prietenească de handbal între selecționata de sclari ale Poloniei și României. Gazdele au terminat învingătoare cu scorul de 21-15 (12-6). În primul joc, victoria revenise tot handbalistilor polonezi cu 18-14.

● Pe stadionul „Muncii” din orașul Chanhsha (provincia Hunan) în fața a peste 8000 de spectatori, atletul din R.P. Chineze Ni Ch-chin a obținut o excepțională performanță în proba de săritură în înălțime, stabilînd un nou record mondial cu rezultatul de 2,29 m. Vechil record — 2,28 m. aparțineva noscutului campion sovietic Valerii Brumel și fusese stabilit cu șapte ani în urmă.

de peste hotare

R.F. a Germaniei

Rezultatul confruntării electorale din Hessa

Un adevărat test • Optimism in cercurile politice oficiale

BONN 9. — Corespondentul Agerpres, Mircea Moarcă, transmite: Duminică noaptea, au fost date publicității la Bonn rezultatele alegerilor de deputați pentru Parlamentul landului Hessa.

În fața urnelor de vot s-au prezentat 82,7 la sută din numărul persoanelor înscrise pe listele electorale. Partidul social-democrat a obținut 45,9 la sută din voturile exprimate, Uniunea creștin-democrată 39,7 la sută, iar Partidul liber-democrat 10,1 la sută din voturi. Partidul național-democrat, de orientare neozunistă, a înregistrat doar 3,1 la sută din voturi față de 7,9 la sută obținute la alegerile regionale din 1966, neînfrunzind astfel minimum de 5 la sută din voturile necesare pentru a mai putea fi reprezentat în parlamentul de land. Față de alegerile trecute, social-democrații nu mai dețin majoritatea absolută de 51 la sută din voturi pentru a forma un guvern monocolor. „Eram prezăcut și formăm și în Wiesbaden o coaliție guvernamentală de land, alcătuită din social-democrați și liber-democrați, asemenea celei de la Bonn”, a declarat duminică un purtător de cuvânt al organizației Partidului social-democrat din landul Hessa.

Partidul oficial de cuvânt al guvernului federal, Conrad Ahlers, a declarat că „rezultatul confruntării electorale din Hessa reprezintă un succes remarcabil pentru coaliția guvernamentală de la Bonn și pentru politica sa, cu atât mai mult cu cât opoziția a vrut să facă din acest scrutin un test asupra politicii externe”. Cancelarul W. Brandt, a adăugat purtătorul oficial de cuvânt, consideră că rezultatul acestei consultări va întări coeziunea coaliției guvernamentale și cooperarea dintre membrii săi, care și în prezent este bună.

La rândul său, ministrul afacerilor externe și președintele al P.L.D., Walter Scheel, a arătat într-un interviu acordat agenției D.P.A. că „alegerile de duminică s-au transformat într-o măsură din ce în ce mai mare, într-un plebiscit asupra unor probleme politice generale”. Majoritatea cetățenilor Republicii Federale care sprijină politica de înțelegere cu Europa răsăriteană — a spus Scheel — depășește majoritatea parlamentară a partidelor coaliției guvernamentale. Indrăznește chiar să afirm că în Bundestag majoritatea care sprijină politica de înțelegere cu Europa răsăriteană este mai mare decât cea asigurată de partidele coaliției.

Greva muncitorilor de la serviciile municipale din Londra. În centrul orașului, grămezi de resturi de alimente și ambalaje în așteptarea evacuării

Congresul Partidului Muncii din Coreea

PHENIAN, 9 (Agerpres). — La Phenian continuă lucrările celui de al V-lea Congres al Partidului Muncii din Coreea. În cursul dezbaterilor, au luat cuvântul delegații ai organizațiilor de partid din diferite provincii, ministere și întreprinderi care au aprobat în unanimitate raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea. Totodată, Congresul a fost salutat de conducătorii delegației Partidului revoluționar pentru reunificare. Li Cijon Hek, care a vorbit despre avântul mișcării revoluționare din Coreea de sud.

După cum anunță ACTC, în cadrul lucrărilor congresului tovarășul Kim Ir Sen, a evocat pe tovarășii de luptă care au încetat din viață în perioada dintre Congresul al IV-lea și cel actual. Mișcarea comunistă, a arătat totodată vorbitorul, a pierdut în această perioadă din rîndurile ei pe tovarășii Ho Și Min, Aidit, Maurice Thorez, Palmiro Togliatti, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Che Guevara și alții. Delegații au păstrat un moment de reculegere.

Secretarul general al C.C. al Partidului Muncii din Coreea a arătat că pe adresa congresului au sosit zeci de mesaje și telegrame de felicitări cordiale din partea partidelor comuniste și muncitorești frățești, printre care și din partea Partidului Comunist Român, a partidelor aflate la putere din țări care și-au dobândit recent independen-

dență, a organizațiilor revoluționare din diferite țări ale lumii, a organizațiilor democratice internaționale, a unor personalități politice. Kim Ir Sen a adresat mulțumiri călduroase tuturor celor care au adresat felicitări Congresului al V-lea al Partidului Muncii din Coreea.

Luni și-a început lucrările la Viena, sub auspiciile Comitetului național UNESCO, seminarul internațional consacrat mijloacelor de informare în masă, a reformelor în domeniul educației și învățămîntului. La această reuniune iau parte reprezentanții ai presei radiofonice și televizivului din nouă țări europene: Austria, Cehoslovacia, Elveția, R.F. a Germaniei, Italia, Iugoslavia, Polonia, România și Ungaria, precum și observatori din R. D. Germană, U.N.E.S.C.O.

Convorbirile oficiale polono-vest-germane

VARȘOVIA 9. — Corespondentul Agerpres, Iosif Dumitrescu, transmite: Președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Polone, J. Cyrankiewicz, l-a primit luni pe Walter Scheel, ministrul afacerilor externe al R. F. a Germaniei, șeful delegației țării sale la convorbirile politice polono-vest-germane, care se desfășoară în capitala poloneză. La primire a participat Ștefan Lechickowski, ministrul afacerilor externe al R. P. Polone, șeful delegației poloneze la convorbirile menționate.

În aceeași zi, la Varșovia au continuat convorbirile polono-vest-germane în vederea normalizării raporturilor politice dintre cele două țări. Agenda de lucru a celor două țări a zilei a convorbirilor a înscris, luni, o nouă sesiune plenară a delegațiilor prezidate de miniștrii de externe ai celor două țări. Potrivit purtătorului de cuvânt al delegației poloneze, în cadrul acestei sesiuni au fost discutate o serie de probleme ale relațiilor bilaterale, legate de procesul de normalizare. Walter Scheel a plecat luni la Bonn și Bruxelles, urmînd a se întoarce miercuri la Varșovia.

Preocupări la Quemado

La patru săptămîni după răsturnările politice din Bolivia atmosfera de calm pare a fi pus stăpînire asupra tuturor domeniilor de activitate. Garnizoana de la Miraflores, una din ultimele rezistențe împotriva regimului instalat de generalul Torres, pare împăcată cu gîndul înfrîngerii generalului Rogerio Miranda, inițiatorul loviturii militare de dreapta. La Oruru, unde coloane de muncitori și studenți fuseseră înfrîmpinate cu gloante, situația s-a normalizat.

Potrivit observatorilor, preocuparea majoră a noului guvern constă în întărirea sprijinului popular, menit a preveni o eventuală ripostă din partea cercurilor de dreapta, cercuri care deși aproape în întregime au recunoscut autoritatea președintelui Torres nu se pot împăca cu unele proiecte preconizate de șeful statului bolivian. Vestea că generalul Torres ar putea înlesni unor organizații sindicale, precum și informațiile despre crearea unei miliții populare înarmate a și stîrnit îngrijorare în rîndul unor ofițeri superiori de dreapta. Aceștia au prezentat la palatul Quemado, sediul preșidențial, un memorandum în care se cere „interzicerea accesului spre putere a organizațiilor muncitorești și studențești și a înființării unei miliții populare”. Să fie un avertisment formal? Aceleași cereri fuseseră formulate și fostului președinte Alfredo Ovando Candia, la începutul lunii trecute, cu câteva zile înainte de lovitura de dreapta inițiată și condusă de Miranda. Dar deocamdată, acesta din urmă, după ce și-a exprimat dorința de a dispărea momentan din pe scena politică boliviană, deaceia prezenta sa „ar putea provoca tulburări”, a primit dreptul de azil politic în Argentina. Cert este că Torres, a fost în parte seama de memorandumul militarilor de dreapta. Nici unul din cei 14 membri ai guvernului nu reprezintă direct o organizație sindicală. De altfel, pentru a evita izbucnirea unor tulburări sîngeroase, chiar puternica centrală sindicală „Confederația lucrătorilor boliviens”, prin președintele său Juan Lechin, a dispus retragerea candidaților săi din guvern, fără a-și reține însă sprijinul față de generalul Torres.

De fapt, care este programul noului guvern? Considerîndu-se succesor al „mandatului revoluționar” încredințat generalului Ovando Candia de forțele armate, generalul Torres a recunoscut unele merite ale regimului precedent printre care naționalizarea întreprinderii „Bolivian Gulf Oil”, introducerea monopolului de stat asupra comerțului cu minereuri, restabilirea relațiilor diplomatice cu țările Europei răsăritene, reforma administrației publice. „Din păcate”, nota Torres într-un interviu acordat ziarului LE MONDE — „acel guvern nu a reușit să organizeze aparatul politic necesar pentru a-și asigura sprijinul poporului și a permite apariția în rîndul forțelor armate a unui nucleu contestatar de dreapta care a dezorientat o parte dintre ofițeri”.

Cu câteva zile în urmă, în la Paz, a avut loc ceremonia remiterii către reprezentanții forțelor armate, universitarilor, jurnaliștilor și minerilor, tuturor organizațiilor profesionale ale „planului de dezvoltare”, prima tentativă de expunere concretă a programului anunțat anterior de generalul Torres. Potrivit presei latino-americane acest plan ar fi inițiat efort serios de planificare în Bolivia. Acest plan a fost realizat sub conducerea lui Jose Ortiz Mercado, un abil și tânăr politician, lansat de citiva timp în activitatea politică. Planul prevede asumarea din partea statului a unor responsabilități sporite privind construirea unor noi ramuri industriale prin valorificarea resurselor naturale. Scopul urmărit: „a ataca cauzele fundamentale ale unui sistem de exploatare și dependență, pentru a sustrage Bolivia dominației străine”.

Prezmatuș să se formeze opinii în legătură cu experiența și felurile pe care și le-a purtat noul guvern bolivian. În așteptarea concretizării proiectelor ambițioase — printre care se numără și noi naționalizări — pătrîri largi ale populației, îi acordă sprijinul, încercînd să paralizeze tentativele drepte.

IOAN TIMOFTE

Dezbaterile de la Națiunile Unite

NAȚIUNILE UNITE 9 — Trismisul special Agerpres, C. Alexandroaie, transmite: Deși nu figurează pe ordinea de zi a sesiunii Adunării Generale a O.N.U., intervenția americană în Vietnam a ocupat un amplu spațiu în discursurile a numeroși reprezentanți ai statelor, rostite în sesiunile plenare și în Comitetul pentru problemele politice și de securitate. În prezent, ea concentrează atenția delegațiilor din Comitetul pentru problemele sociale și umanitare care, încheindu-și dezbaterile asupra discriminării rasiale și dreptului la autodeterminare, a trecut la abordarea punctului „Drepturile omului în timpul conflictelor armate”.

Comitetului i-au fost supuse două proiecte de rezoluție în problema aflată în discuție. Primul dintre ele — elaborat de Uniunea Sovietică, India și Sudan — reamintind principii potrivit cărora statele trebuie să-și dedice eforturile evitării dezlănțuirii de războaie de agresiune și conflicte armate, condamnă acțiunile acestor țări care continuă să reînceapă la agresiune. Documentul este în spectarea de către toate statele a convențiilor de la Geneva din 1949 și a protocolului din 1925, care interzic folosirea armelor chimice și bacteriologice. De asemenea, proiectul de rezoluție subliniază că membrii mișcărilor de rezistență și luptătorii pentru libertate, în cazul cînd sînt arestați, trebuie tratați ca prizonierii de război, în conformitate cu convențiile de la Geneva.

Cel de-al doilea proiect de rezoluție, prezentat de un grup

de țări printre care Australia, Japonia, Franța, treptat în general problema drepturilor omului în timpul conflictelor militare.

Dezbaterile din Comitetul nr. 3 al Adunării Generale desfășurate sub președinția reprezentanței României, Maria Groza, au la bază un raport al secretarului general al O.N.U., U Thant, în care se subliniază printre altele că protejarea civiilor și „combatanților în timpul conflictelor ivite ca urmare a luptei populare aflate sub jugul colonialismului și dominației străine, pentru libertate și autodeterminare, trebuie să stea în atenția Adunării Generale”.

pe scurt

● **MINISTRUL** comerțului exterior al României, Corneliu Burtică, a sosit duminică la Canton, într-o vizită în R.P. Chineză. La gară, el a fost întâmpinat de Van Su-dao, membru al C.C. al P.C. Chinez, vicepreședinte al Comitetului revoluționar al provinciei Guangdong, Ciu Hui-min, adjunct al ministrului comerțului exterior, și de alte persoane oficiale chineze.

● **MINISTRUL** român a vizitat la 9 noiembrie pavilionul Țigului de toamnă din orașul de pe Fluviul Perlelor.

● **POLIȚIA** din Berlinul occidental a anunțat arestarea unui înar în vîrstă de 21 de ani care a recunoscut că este autorul atentatului comis în seara de 7 noiembrie asupra gării care asigură paza Monumentului ostașilor sovietici din sectorul englez al Berlinului occidental. După cum se știe, în urma acestui atac criminal, unul dintre militarii sovietici a fost grav rănit.

● **PURTĂTORUL** de cuvînt al poliției a menționat că atentatul se numește Eggehard Weil și este salariat al unui spital vest-berlinez. În cursul percheziției întreprinse la domiciliul său au fost găsite mai multe arme de foc și literatură cu conținut

neonazist. Weil a recunoscut că a acționat „din motive politice”. ● **DUPĂ** cum informează agenția Tâmbu, pe baza schimbului de scrisori dintre Iosip Broz Tito, președintele R.S.F. Iugoslavia, președinte al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, și Tudor Jivkov, prim-secretar al C.C. al P.C. Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgariei, privind necesitatea dezvoltării în continuare a relațiilor bilaterale, la Sofia a sosit o delegație iugoslavă în frunte cu Velko Vlahovici și Krste Travenkovi, membri ai Consiliului Federației și membri ai Biroului Executiv al Prezidiului U.C.I. Delegația iugoslavă va purta convorbiri cu reprezentanții ai R.P. Bulgariei privind problemele actuale ale relațiilor dintre cele două țări.

● **NAVA** spațială Apollo-14 a fost transportată luni pe rampa de lansare pentru a fi supusă la pregătirile finale în vederea startului spre Lună prevăzută să aibă loc la 31 ianuarie 1971. Verificările precum și celelalte pregătiri legate de lansare vor dura 12 săptămîni. Apollo-14 urmează să debarce un echipaj uman în zona craterului Fra Mauro.

● **„APOLLO-14”** pe rampa de lansare

„PRAVDA” DESPRE INTENSIFICAREA RELAȚIILOR SOVIETO-ITALIENE

Într-un comentariu intitulat: „Atunci cînd interesele coincid”, ziarul „Pravda” arată că „dezvoltarea relațiilor economice sovieto-italiene constituie un exemplu de colaborare rodnică, reciproc avantajoasă”. „Este vorba, scrie ziarul, de un larg spectru de măruri, în continuă creștere, de la articolele finite ale industriei ușoară și gra, la materiile prime și produsele alimentare, care constituie obiecte ale schimburilor dintre cele două țări”. Referindu-se la dificultățile tranzacțiilor încheiate între cele două țări, ziarul arată că „tranzacția cu Fiat, privind colaborarea acestei firme la construirea unei uzine de automobile a fost, la timpul respectiv, „una din cele mai mari tranzacții încheiate de organizațiile comerciale ale Uniunii Sovietice cu firme capitaliste”. Ziarul consideră că posibilitățile relațiilor economice dintre cele două țări „sînt vaste, dacă se ține seama de faptul că interesele țărilor noastre în acest sens coincid”.

„Așa cum o dovedesc pozițiile oficiale ale celor două state — scrie ziarul — interesele coincid nu numai în ce privește dezvoltarea relațiilor comerciale, economice și tehnico-stiințifice. Se desfășoară cu succes și schimburile culturale italo-sovietice”, „poporul sovietic consi-

deră firesc întărirea colaborării sovieto-italiene, căci, Italia anulul 1970 este un stat mare și influent. El pășuiește într-o măsură tot mai mare să joace în relațiile internaționale rolul corespondent pozițiilor sale, adevăratelor sale interese. Acest lucru este dovedit, printre altele de recente discuții din parlamentul italian pe marginea problemelor de politică externă”.

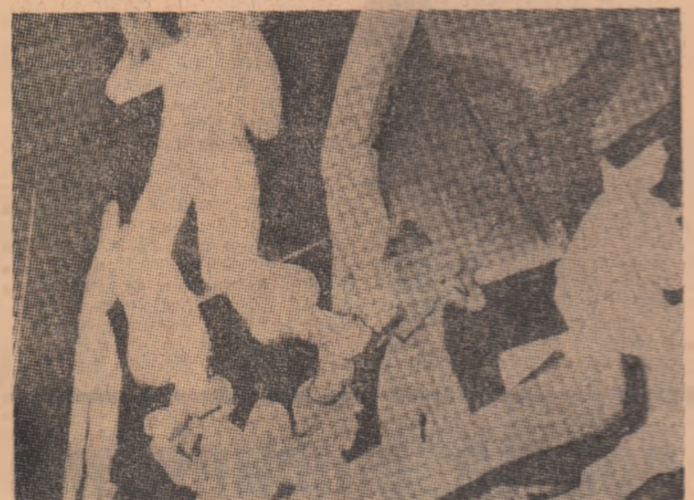
La rîndul său, ziarul „Izvestia” scrie într-un articol intitulat „Perspective bune”, că „în perioada postbelică, mai ales în ultimii ani, se dezvoltă fructuos colaborarea multilaterală sovieto-italiană, bazată pe principiile coexistenței pașnice. Anul trecut, volumul schimburilor de măruri sovieto-italian a atins suma consistentă de aproape 500.000.000 ruble, ceea ce depășește de 2,2 ori volumul anului 1965”. „La relațiile comerciale-economice cu Uniunea Sovietică”, scrie „Izvestia”, participă cele mai mari companii italiene. În luna septembrie a.c., de pe conveierul uzinei-gigant de automobile de pe Volga au ieșit primele mașini. După cum se știe, uzina a fost construită în colaborare cu Concernul de automobile Fiat. Cu societatea E.N.I. a fost semnat unul dintre cele mai mari contracte, nu numai din practica organizațiilor de comerț exterior sovietic, ci și din practica mondială. În baza acestui contract, Italia va obține anual 6 miliarde metri cubi de gaze, iar la rîndul său, va furniza Uniunii Sovietice țevi, instalații de compresoare de gaze, armături, mașini pentru transportul țevilor și alte utilaje. Acest contract va stimula dezvoltarea comerțului sovieto-italian în decursul întregii perioade de 20 de ani, cit va fi în vigoare. În scopul întinderii continue a comerțului dintre țările noastre, la începutul acestui an a fost încheiat un nou acord comercial pe termen lung, pentru perioada 1970—1974”.

În încheiere, ziarul arată: „Viața demonstrează elocvent că îmbunătățirea relațiilor dintre U.R.S.S. și Italia este nu numai spre binele popoarelor sovietic și italian, ci servește și cauza întăririi păcii și securității internaționale”.

TINERETUL LUMII • TINERETUL LUMII

O expoziție originală

La ieșirea din sălile expoziției, în incinta uneia din școlile de artă din New York, vizitatorii primesc copia miniaturizată a câștii militare americane. Pe ea, o inscripție: „Vietnam — stop războiului!”.

Aspect din una dintre sălile expoziției: „Un protest foarte viguros, prin mijloacele artei...”

stei galerii de sculpturi funerare, sugerînd, așa cum au intitulat, de altfel, inițiatorii această parte a expoziției „un ci-miur obscur al unor jertfe inutile”. Cele patru săli ale expoziției propriu-zise conțin sculpturi, picturi, montaje, care toate reflectă protestul tinerei generații a Americii care nu vrea să participe la războiul vietnamez. Asemeneară unor nă-luci într-un cosmar, sute de siluete de soldați americani, decupate în carton sau lemn, atîrnă de tavanul celor patru săli într-o învîlmășeală de nedescris întregînd sugerarea imaginii unui război fără sens. Prin megalofanele îngropate în pereții celor patru săli se transmit continuu cîntecul protestatelor înregistrate de Joan Baez, Judy Collins și Bob Dylan. „Expoziția își merge la inimă — a spus ziarștilor Paul McCasany, directorul Centrului de artă al Institutului de cercetări sociale din New York. Este un

protest foarte viguros, prin mijloacele artei, împotriva războiului din Vietnam... Prin această expoziție, tinerii de la școlile de artă se prezintă ca mesageri artistici ai năzuințelor și sentimentelor generației lor”. Aproape trei luni de zile au muncit zeci de tineri studenți din școlile de artă new-yorkeze la organizarea acestei originale expoziții. „Imboldul — mărturisește Robin Carter — ne-a fost dat de împovărită mereu mai puternică o tinerilor la războiul din Indochina”. Școala „Parson” a lansat inițiativa și ea a fost următoarele de studenții de la școlile de artă. Toate secțiile de pictură, sculptură, artă grafică, artă fotografică, chiar și secțiile de modă și reclamă industrială au contribuit. Ne-am concentrat toate eforturile și talentul nostru și acum avem satisfacția unei acțiuni extrem de utile”.

E. R.

SEMNIFICAȚIA VICTORIEI LUI ALLENDE ÎN CHILE

Ziarul „El Popular”, organ al Partidului Comunist din Uruguay, publică un editorial în care se relevă că semnificația victoriei lui Allende în Chile, precum și a evo-luției evenimentelor din Peru depășește cadrul strict intern, fiind de o deosebită importanță pentru procesul transformărilor antiimperialiste din America Latină. Realizarea coaliției forțelor de stînga în Chile, care a permis alegerea lui Allende în fruntea statului, oferă un exemplu în ce privește tactica de urmat pentru forțele progresiste din Uruguay la alegerea prezidențială programată în anul viitor, relevă ziarul. Partidul Comunist din Uruguay a chemat la formarea unei coaliții din care să facă parte democrat-creștinii, fracțiunile dizidente ale partidului Colorado și alte grupări de stînga. Unirea acestora, pe baza unui larg program de acțiuni, ar putea reprezenta o forță reală la viitoarele alegeri prezidențiale din Uruguay, conchide editorialul.